

ת"פ 19690/11/13 - מדינת ישראל נגד ארמונד מור יוסף, שמעון כהן

בית משפט השלום באשקלון

ת"פ 19690-11-13 מדינת ישראל נ' מור יוסף ואח'
בפני השופטת דינה כהן

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

1. ארמונד מור יוסף
2. שמעון כהן

הנאשמים

נימוקי הכרעת דין - נאשם 1

1. נאשם 1 (להלן: "הנאשם") זוכה, מחמת הספק, מן העבירה שיוחסה לו בכתב האישום.

להלן נימוקי הזיכוי.

2. כתב האישום ייחס לשני הנאשמים עבירה של **השלכת פסולת ולכלוך הרבים**, בניגוד לסעיפים 2, 4 ו-13ג(א1)(א) לחוק שמירת הניקיון, תשמ"ד-1984.

נאשם 2 הורשע, על יסוד הודאתו, במסגרת הסדר טיעון, ונדון בגזר דין מיום 1/2/2015 לשלושה חדשי מאסר מותנים, למשך שלוש שנים, קנס כספי בסך 8,000 ₪ והתחייבות בסך 30,000 ₪.

3. נטען בכתב האישום כי ביום 24/4/2013 הוביל נאשם 2 (שהועסק על ידי נאשם 1), בהנחיית נאשם 1 ובאמצעות משאית שהייתה בבעלותו במועד זה, פסולת בניין, ובה, בין היתר, ערימות עפר ואבנים מרחוב החרוב באופקים.

בהמשך לכך, שפך נאשם 2, בהנחיית נאשם 1, את פסולת הבניין בשטח פתוח ברשות הרבים באופקים.

4. במענה לכתב האישום מיום 22/9/2014 הודה נאשם 1 (להלן: "הנאשם") בעובדות כתב האישום אך עתר לזיכוי בטענה מקדמית שכתב האישום אינו מגלה עבירה כלפיו מהטעם שלא ברור מהי השלכת

הפסולת שמיוחסת לנאשם (לאור תיאור העובדות כי נאשם 2 היה זה שהשליך את הפסולת).

בתגובה, הבהירה ב"כ המאשימה כי נאשם 1 מואשם כמבצע בצוותא עם נאשם 2. יצוין כי הדבר לא צוין מפורשות בכתב האישום.

בישיבה מיום 1/2/2015 נדחתה עתירת הנאשם לזיכוי בשלב זה, ונקבע כי יש מקום לשמיעת ראיות בעניינו. בישיבה זו אף הגיעה המאשימה להסדר טיעון עם נאשם 2, ועניינו של נאשם 2 הסתיים בגזר דין.

לאור זאת, ולאחר שכתב האישום תוקן ונאשם 2 הוסף כעד מטעם התביעה, נדחה הדיון לשם שמיעת ראיות הוכחות בעניינו של הנאשם.

בפתח ישיבת ההוכחות, ביום 5/7/2015, הבהיר ב"כ הנאשם כי המחלוקת מתמקדת בשאלה האם נאשם 2 פעל בהנחיית הנאשם. ב"כ הנאשם שב על כך שאין מחלוקת כי נאשם 2 נהג המשאית השליך פסולת ברשות הרבים כמתואר בכתב האישום.

5. מטעם התביעה העידו נאשם 2 ומר חגי בלכנר, שצילם את הפסולת שהושלכה בשטח.

מטעם ההגנה העידו הנאשם ומר יעקב אטיאס, מנהל פיקוח בעיריית אופקים.

6. בעדותו בבית המשפט, מסר הנהג - נאשם 2 כי השליך את הפסולת בשטח פתוח מיוזמתו, ובניגוד להנחית הנאשם להשליך את הפסולת בשטח פרטי סמוך למקום שבו השליך את הפסולת בפועל (פרוטוקול מיום 5/7/2015, עמוד 17, שורות 28-32; עמוד 18, שורות 1-3).

התביעה ציינה כי קיימת סתירה בין דברים אלה של נאשם 2 בחקירתו הראשית לבין הדברים שמסר בהודעתו לפיהם הנאשם הנחה אותו לשפוך הפסולת בשטח פתוח (לא הוגשה כראיה), ונאשם 2 הוכרז כעד עוין. נאשם 2 הכחיש שמסר דברים אלה בהודעתו.

יצוין כי הודעת נאשם 2 במשטרה, קרי אמרת החוץ שמסר לחוקר, לא הוגשה לבית המשפט כראיה ולדברי הסנגור, ייתכן שהטעם לכך נעוץ בדברים מסוימים שמסר נאשם 2 בהודעתו.

עדות עד התביעה הנוסף, מר בלכנר, שצילם את הפסולת, הופסקה לאור הצהרת ב"כ הנאשם כי הנאשם אינו חולק על עצם הימצאות הפסולת בשטח הפרטי.

7. בפרשת ההגנה, העיד הנאשם 1, כי נאשם 2 עובד אצלו מזה כשש שנים, וכי הנחה את נאשם 2 לשפוך את הפסולת בשטח פתוח "שהוא שייך לבן אדם" עד שייערם ואז לאסוף את כל הפסולת במשאית אחרת, גדולה (פרוטוקול, עמוד 31, שורות 18-19). הנאשם הוסיף שהערמה פונתה כבר באמצע יום העבודה (פרוטוקול, עמוד 32, שורות 26-28). בחקירתו הנגדית, מסר הנאשם שנאשם 2

עדיין עובד אצלו (פרוטוקול, עמוד 33, שורות 10-11).

הנאשם הבהיר כי נאשם 2 שפך את הפסולת במרחק של 20-30 מטרים "ליד איפה" שהונחה על ידו (פרוטוקול, עמוד 34, שורות 21-23).

עד ההגנה מר יעקב אטיאס העיד כי עיריית אופקים מאפשרת לקבלנים, כמדיניות, לערום לפסולת או אדמה "למשך" כמה מכולות ואז לפנות הכל באחת (פרוטוקול, עמוד 36, שורות 23-25).

8. עתירת המאשימה להרשעת הנאשם התבססה בעיקר על כך שנאשם 1 הינו המעסיק של נאשם 2 וכן על טענת המאשימה כי בהודעתו במשטרה, אישר נאשם 2 את האמור בכתב האישום.

טענת המאשימה כי מעשי נאשם 2, שהינו שכיר, אכן לא נעשו על דעתו בלבד אלא בהנחיית מעסיקו, נאשם 1, היא סבירה והגיונית. עם זאת, במשפט פלילי הנטל המוטל על התביעה להוכיח קיומה של עבירה הוא מעבר לכל ספק סביר. במצב דברים זה, אין די בתהיות שמעלה גרסת הנאשם כפי שעמדה עליהן המאשימה.

יאמר כי ראיה שהיתה עשויה להוות נדבך מרכזי בהוכחת האישום כנגד הנאשם עשויה אכן להימצא, למשל, בהודעת נאשם 2 במשטרה, ממנה הקריאה ב"כ המאשימה במהלך עדותו, על בסיסה נקבע שנאשם 2 הינו "עד עוין".

סעיף 10א לפקודת הראיות [נוסח חדש] תשל"א-1971 מאפשר אימוץ תוכנה של הודעת עד במשטרה על פני עדותו בבית המשפט. על פי הסעיף:

" אמרה בכתב שנתן עד מחוץ לבית המשפט תהיה קבילה כראיה בהליך פלילי אם נתקיימו אלה:

(1) מתן האמרה הוכח במשפט;

(2) נותן האמרה הוא עד במשפט וניתנה לצדדים הזדמנות לחקרו;

(3) העדות שונה, לדעת בית המשפט, מן האמרה בפרט מהותי, או העד מכחיש את תוכן האמרה או טוען כי אינו זוכר את תכנה".

משמעות התנאי לפיו מתן האמרה הוכח במשפט היא שהמבקש להגיש אמרת חוץ בכתב של עד כראיה, נושא בנטל ההוכחה כי האמרה ניתנה על ידי העד לו היא מיוחסת. אם הכחיש זאת העד- על המבקש להוכיח זאת בראיות אחרות (י' קדמי, על הראיות חלק ראשון (תש"ע-2009), בעמוד 373).

בעניינו של הנאשם, הכחיש נאשם 2 שמסר במשטרה כי הונחה על ידי הנאשם להשליך את הפסולת כפי שעשה ואמרתו במשטרה לא הוגשה כחלק מראיות התביעה. ב"כ המאשימה אף לא הוכיחה מתן האמרה בראיות אחרות. בין אם נעשה הדבר בכוונת מכוון ובין אם בשוגג, לא ניתן לקבוע כל ממצא פוזיטיבי על יסוד אמרה או חלקי אמרה שהנאשם מכחיש כי נמסרו, בלא להוכיח את מתן האמרה ותוכנה, בין אם בהגשתה באמצעות עורכה או באישור אמיתות תוכנה (החלק הרלוונטי) באמצעות מוסרה- הנאשם, שבעניינו הכחיש כי מסר את האמירות שהמאשימה סבורה שנאמרו ע"י הנאשם לחוקר בעת גבית האמרה, בשאלה שבליבת המחלוקת.

בנסיבות שבפני לא די להניח שהנאשם הנחה את הנאשם להשליך הפסולת במקום בו הושלך בפועל, אף אם סביר שכך, לאור כובד נטל ההוכחה המוטל על כתפי המאשימה במשפט פלילי. זאת אף אם גרסת הנאשם מעוררת סימני שאלה. יודגש כי ניתן להסתפק אף ברמת הוכחה מסוג "עצימת עיניים", אולם, לטעמי אף זאת לא הוכח.

בנסיבות בהן בראיה הישירה העיקרית שהמאשימה טוענת לקיומה, לא הוגשה לבית המשפט ואינה מצויה בפניו, לא ניתן על יסוד הראיות הנסיבתיות האחרות, להסיק, במידה שמעל לכל ספק סביר, כי הנאשם הוא זה שהנחה את נהגו להשליך את הפסולת במקום בו הושלך שאינו מורשה לכך ואף שיש הגיון בטענות המאשימה וסבירות לטענה כי הנאשם 2 פעל בהנחית הנאשם 1, אין בכך די בנסיבות שבפני שכן הוכחת טענה כסבירה או כאפשרית אין בה די לשם ביסוס הרשעה בפלילים.

אמנם בית המשפט נחשף לאמרה אולם ורק לצורך עיון ולשם ההכרזה על הנאשם 2 כעל עד עוין, מבלי שהאמרה עצמה הוגשה כראיה כך שהראיה אינה עומדת בפני בימ"ש כחלק מראיות המאשימה כנגד הנאשם ואין במכלול נסיבות אלה אפשרות לקבוע ממצא פוזיטיבי

עובדתי ברמת ההוכחה הנדרשת.

לאור זאת, לא ניתן, לטעמי, לעשות שימוש בהוראת סעיף 10א לפקודת הראיות [נוסח חדש] תשל"א-1971 ולהעדיף את הודעת נאשם 2 במשטרה, שלא הוגשה, על פני עדותו בבית המשפט ואין, סופו של יום, במשקל המצטבר של ראיות המאשימה כפי שעמדה עליהם בסיכומיה כדי לבסס מסקנה בדבר ביצוע העבירה מעבר לכל ספק סביר.

9. לאור כל האמור, מסקנתי היתה כי העבירה שיוחסה לנאשם לא הוכחה מעבר לכל ספק סביר כנדרש בפלילים ולפיכך החלטתי לזכות את הנאשם, מחמת הספק, מהעבירה שיוחסה לו.

הנני מתנצלת בפני הצדדים על העיכוב במתן ההחלטה- באופן חריג מסיבות שבאחריותי.

זכות ערעור כחוק.

המזכירות תשלח עותק מההחלטה לב"כ הצדדים.

ניתנה היום, 24/6/16 יח סיון התשע"ו, בהיעדר הצדדים.